

Enamora't,
si t'atreveixes

Georgina Esteva

Enamorat,
si t'atreveixes

A aquells i aquelles que senten que
l'amor és una experiència
meravellosa

BOJAMENT ENAMORADA

La Bibiana estava enamorada. Sí, per primera vegada a la seva vida estava profundament enamorada. No sabia com havia passat, però un bon dia se'n va adonar que no hi havia manera de concentrar-se mentre estudiava.

–Ostres, què em passa?! Porto una hora llegint els apunts i encara no sé ni de què va el tema.

Estudiar era una obligació, però pensar en en Lluc era un plaer i per això els pensaments se li anaven cap allà d'una manera natural. Li era totalment impossible concentrar-se en la lliçó. Per això, va pensar que potser seria millor escriure quatre ratlles explicant allò que sentia i un cop alliberada segurament podria començar a estudiar de debò. I així ho va fer, va agafar un paper i un llapis i es va posar a escriure:

Ei, això és molt fort, Lluc, però és la pura realitat: estic totalment boja per tu! Fins avui només et mirava i prou, però ara em sembla que no només vull mirar-te, sinó que vull més. Segur que pensaràs que estic com una cabra. La veritat és que no sé pas què m'ha passat. Sembla que m'hagi transformat, perquè ja no hi ha res que m'importi, a part de tu. Aquesta carta no te la donaré mai, perquè si la llegissis em moriria, però com que necessito explicar-ho a algú i no m'atreveixo, doncs escric el que sento en un paper.

Ai, Lluc, espero que aquesta malaltia no duri gaire, perquè estic començant a sentir que no puc deixar de pensar en tu. Què puc fer?? I si te n'assabentes i resulta que no t'agrada? No vull ni pensar-ho, seria horrorós, em sembla que em moriria. No, no puc dir-ho a ningú, se'm trencaria el cor si sabés que te'n rius de la meva bogeria. Però vull dir-ho o almenys escriure-ho: M'AGRADES MOOOOOLT!!!!

La Bibiana era una noia femenina. Era guapa, mooolt gua-pa. Tenia els cabells arrissats fins a gairebé mitja esquena i un cos llarg i prim. Els seus ulls blaus com un cel sense núvols i el roig dels cabells no l'ajudaven gaire a passar desapercebuda, però per dins era un noia discreta. Li agradava vestir pantalons de texà estrets i samarretes escotades, però no era especialment presumida. Era sensible i respectuosa i, en els seus 15 anys, era d'aquelles que quan algú tenia idees diferents a les seves les escoltava amb atenció, però sense ànim de voler convèncer. A vegades dubtava i era indecisa. Això sí, li sortia la força i el caràcter quan algú li volia prendre el pèl, perquè no li agradava gens que l'enganyessin.

Aquell vespre de dimarts la Bibiana no va estudiar, es va quedar dormida pensant en l'increïble Lluc. En Lluc era un noi trempat, era alt i fort, obert i sociable, i tot i que a vegades semblava tímid era dels que

s'apuntava a qualsevol festa. Tenia els ulls foscos com una nit sense estrelles i una mirada profunda que se li amagava darrere els cabells desenfadats. Tot allò que tenia d'atractiu, també ho tenia de reservat i, per tant, mai acabaves de saber del tot què pensava o què li passava pel cap mentre parlaves amb ell.

Aquell matí, quan la Bibiana va arribar a l'institut Ramon Muntaner de Figueres tenia una vergonya exagerada, li semblava que portava la paraula LLUC escrita a la cara. La Mariona, que era la seva millor amiga, de seguida va notar-li alguna cosa:

–Què et passa, Bibi, véns molt riallera, avui! Has estudiat per l'examen de literatura?

–No, no vaig poder.

–Per què, què vas fer?

La Bibiana no sabia què contestar:

–Doncs...emm... Ah sí, vaig estar súper ocupada! –va dir per despistar.

En aquell moment va veure en Lluç pel passadís i sense poder dissimular va exclamar un:

–Ai!

I es va posar vermella.

–Bibi, què tens? Sembla que estiguis atabalada! No pateixis pas per l'examen, segur que et sortirà bé, sempre treus tan bones notes...

–Ai, Mariona!

En Lluç estava tan guapo que la Bibiana s'havia quedat embadalida seguint-lo amb la mirada. Ai, quin mal de cap! I allò tan sols era el principi.

Els dies van anar passant i la Bibiana mantenia el seu secret ben guardat. Tot i així cada dia era més difícil amagar els seus sentiments perquè se li anaven acumulant a dins desorbitadament. Necessitava confessar. No tenia cap dubte que la Mariona era la candidata, però, i si se'n reia? I si ho deia a algú i en Lluç se n'assabentava?

Li costava la idea de compartir aquell secret tan-seu-tan-seu amb qualsevol persona, però ho havia de fer, havia d'explicar-lo a algú, treure'l a fora, deixar-lo anar, que corregués, perquè sinó acabaria rebentant.

Així doncs, en sortir de l'institut, la Bibiana es va decidir a fer-ho, va aga-far la Mariona per banda i li va dir:

–Ei, t'haig d'explicar una cosa.

–Quina?

–Una cosa molt, molt forta, però abans m'has de prometre que no li diràs a ningú.

–De què es tracta?

–T'he dit que abans m'has de prometre que no li diràs a ningú.

–Que no, que no ho diré pas a ningú, Bibi. Diga'm, què és? Vinga explica-m'ho!

–Jura'm que no ho diràs.

–T'ho juro.

–Mariona, m'hi va la vida, entesos?

–Que ja t'ho he dit, pesada, que no li diré a ningú! Au, Bibi, explica-m'ho ja d'una vegada!

–Doncs... doncs...

–Doncs què?! Digues! –la Mariona estava impacient.

–És sobre en Lluç.

–En Lluç... Quin Lluç?

–En Lluç, el de quart!

La Mariona es va quedar pensativa intentant esbrinar de quin Lluç estava parlant. La Bibiana es va posar nerviosa esperant que la seva amiga reaccionés i va dir:

–En Lluç Marí, quin va a ser?

–Ai, jo què sé! I què li passa, a en Lluç?

–Què és ell, en Lluç.

–Sí, ja sé que en Lluç és en Lluç, però què passa amb ell, vols parlar bé i explicar-m'ho ja d'una vegada! Apa, no ho facis tan llarg.

La Bibiana va dubtar, després va dir:

–Que m'agrada.

–En Lluç?! –es va sorprendre la Mariona.

–Sí!

–Uau, Bibi, què fort! De veritat que t'agrada?

–Sííí!

–Però t'agrada molt o normal?

–Molt, moltíssim. N'estic bojament enamorada! –va deixar anar aleshores.

–Ostres, això sí que és una notícia bomba! Per què no m'ho havies dit abans?

–Perquè no, perquè és un secret i no vull que li diguis a ningú, entesos?

–Uuuu, Bibi, això és súper! –va dir la Mariona saltant d'alegria.

I submergides en un estat d'il·lusió i de rialles es van abraçar.

Després d'haver-li explicat a la Mariona es va sentir alliberada, ara ja no ho carregava tot a sobre. Va somriure, es va relaxar i va tenir la sensació que la història començava a fluir a partir d'aquell moment. Havia compartit allò tan important, el seu primer enamorament, amb la Mariona, i n'estava contenta. Quan anava cap a casa la Bibi li va enviar un missatge al mòbil a la Mariona que deia:

ei sobretot no ho diguis a ningú ok?

La Mariona li va contestar:

Tranki no o dire

Al cap d'una setmana, el professor de literatura els hi van donar la nota de l'examen, la Bibiana havia suspès.

–Què malament... –va dir en veu baixa.

–Què has tret? –li va preguntar la Mariona.

–Un 4.

–Què dius ara? Has suspès? Què t’ha passat?

–Ja saps... doncs això, que el dia abans de l’examen només pensava en en Lluc, la veritat és que no em vaig mirar res –li va dir ensopida.

–Aah! No pateixis, ja ho recuperaràs.

La Bibiana MAI havia suspès un examen i se sentia decebuda, fracassada, com si alguna cosa no acabés d’anar bé:

–Em sembla que estar enamorat és més greu del que em pensava... fins i tot les notes comencen a trontollar.

–Va, vinga, no t’amoïnis!

Realment, en el seu cap només hi havia lloc per l’assignatura LLUC. Però segons com t’ho miraves, estar enamorada i pensar tot el dia en en Lluc sense provar d’anar més enllà no tenia gaire sentit. Era molta energia per poca cosa: somniar, somniar i somniar i res més i, a sobre, un suspens! La Bibiana hi va estar pensant i, de seguida, se’n va adonar que havia d’actuar.

–Mariona, m’has d’ajudar.

–Què vols?

–Haig de saber si li agrado a en Lluc, ja no puc més, de veritat, necessito saber si em va al darrere.

–I jo què vols que faci?

–No sé, ajudar-me, ets la meva amiga, no?

–Sí, sóc la teva amiga, però què vols que faci, que li pregunti?

–Ahir vaig veure que em mirava, tu creus que va per mi?

–Jo que sé, Bibi!

–Va, Mariona, pensa-hi, si us plau, és molt important, fes-ho per mi! –li va demanar.

–Mmm... A veure hi pensaré –i es va quedar callada, pensant.

–Pensa més ràpid! –es va impacientar la Bibiana.

–Noia, quines presses! Mmmm... a veure... pels passadissos et mira bastant, sí. Però jo no puc saber si li agrades o no sense preguntar-li, què et penses que endevino el pensament de la gent o què?

–Estic desesperada, Mariona, he suspès l’examen i en Lluc no em fa ni cas.

–No diguis això, Bibi!

–És veritat, mai ve a parlar amb mi i, sí, em mira, però em mira poc.

–Potser et mira quan tu no el veus.

–Tu creus? –es va emocionar la Bibi.

–Potser és tímid, o li fa vergonya, o...

–Ja, o potser no li molo –va dir la veu pessimista de la Bibiana.

–No et ratllis, Bibi, ho esbrinarem i ja està, entesos? Vinga, deixa-ho a les meves mans.

–Què vol dir a les teves mans, no li diguis res, eh? Què em moriria, de veritat, Mariona, no ho facis pas!

–No pateixis! Tu confia en mi.

La Bibiana estava enamorada, començava a perdre la gana i no tenia ganes de fer res, només de pensar en en Lluc. En Lluc feia quart d'ESO i tenia 16 anys, ella feia tercer i en tenia 15. No anaven a la mateixa classe, però es coneixien prou bé. Aquests últims dies estava nerviosa perquè de cop sabia si en Lluc li anava al darrere o no i saber-ho seria una informació fortament emocionant. Patia per si la resposta era un “no” i vibrava d'alegria només de pensar que la resposta podia ser un “sí”. I no podia evitar de pensar en totes les possibilitats:

Si no li agrada, què faré?

1-Passar d'ell.

2-Intentar treure el millor de mi perquè s'hi fixi i li acabi agradant.

3-Llançar-m'hi a sobre com una lleona!

–No sé quina d'aquestes opcions triaria... –pensava la Bibiana.

–Potser la 3...? No, no, la 1, la 1, segur.

I si li agrada, què hauré de fer?

1-Esperar què em demani per sortir.

2-Seduir-lo i acostar-me a ell tímidament.

3-Anar a sac i dir-li si vol anar al cinema amb mi!

–Ostres, no sé pas què faria! La 1? Quins nervis! Que passin els dies, només demano que passin els dies, que s'acabi l'espera, que tot torni a la normalitat. No sé si ho aguantaré, m'agrada molt, m'agrada massa, m'encanta! Lluuuccccc!!!

A l'institut, la Bibiana va decidir que mentre la Mariona no esbrinés què passava amb en Lluc li faria mirades més directes i més clares per tal que ell comencés a pensar i a imaginar-se que ella li anava al darrere. Era una tàctica femenina que estava a les seves mans i que no era realment compromesa. I així ho va anar fent. La Mariona l'ajudava a que toqués de peus a terra, a que estigués serena, a que tingués calma i sabés esperar, però ella seguia al seu món, imaginant, pensant, somiant en l'increïble Lluc.

ESBRINANT LA VERITAT

La Mariona, ni alta ni baixa, de cabell llis i ros fins a les espatlles, amb serrell desenfadat i ulls foscos, tenia les idees clares i era força difícil convèncer-la d'alguna cosa si realment ella no ho volia. Era decidida, li agradava aconseguir les coses pels seus propis mèrits, tot i que a vegades necessités l'ajuda dels altres. Era bona amiga de la Bibiana i s'estava començant a preocupar perquè li semblava que la seva amiga estava perdent el nord. Tenia ganes d'ajudar-la perquè sortís d'una vegada per totes d'aquell núvol fantasiós, però tampoc sabia ben bé com fer-ho. Pensava que el primer pas era esbrinar si a en Lluç li agradava la Bibi i que, després, segons com anés, ja veurien què podrien fer. Així doncs, es va acostar a en Nicolau, que era l'inseparable d'en Lluç, i li va dir:

–Ei, Nico! Com va?

–Bé.

–Escolta, m'agradaria xerrar amb tu després de les classes, et va bé?

–I tant!

–Genial, doncs, ens veiem després! –li va dir la Mariona amb simpatia.

En Nicolau li va guinyar l'ull i li va fer un atractiu somriure mentre marxava. La Mariona es va quedar confusa:

–A veure si ara aquest es pensarà que m'agrada i que me'l vull lligar –va pensar, però no li va voler donar més voltes.

Al migdia, després de les classes, en Nicolau ja esperava la Mariona a la sortida del Ramon Muntaner:

–Ei, Mariona, anem?

–Sí, vinga, anem.

La Mariona va dir adéu a la Bibiana i es va posar a caminar al costat d'en Nicolau en direcció a la Rambla. En Nicolau era un noi com cal: afectuós, educat, alt, ben plantat i, a més a més, sempre estava content. Era d'aquelles persones que es fan estimar de debò i que són benvingudes a tot arreu. Feia bromes simpàtiques i feia passar bones estones als amics.

–On vols anar, Mariona?

–No sé, no tinc gaire temps, haig d'anar a dinar a casa.

–Anem cap al castell?

–Ui, no, és massa lluny! Què et sembla als bancs de la plaça Triangular? –era la plaça que estava més a prop de l'institut.

–Si vols.

De seguida van arribar i van seure en un dels bancs.

–Digues, què vols dir-me? –li va preguntar en Nicolau amb delicadesa.

La Mariona va sentir un formigueig que li circulava per tot el cos i es va posar nerviosa, tenir aquell noi dolç i afectuós al seu davant la desconcertava.

–Mariona, nina, què em sents? –va insistir en Nicolau mirant-la fixament als ulls.

Ella va girar la cara cap a ell, aquell noi estava cada vegada més a prop i no sabia com podia sortir-se'n d'aquella incòmode situació.

–Em sembla que li agrado –va pensar ella. –I ara què faig? Jo no vull res amb ell. Ostres, això no m'ho esperava pas!

La Mariona no sabia què dir ni què fer, havia quedat amb ell per ajudar la seva amiga i semblava que la situació li havia donat la volta i la que es trobava en un enorme embolic era ella.

–Saps què, Mariona? –li va dir ell amb una dolça veu.

–Què?

Ell li va agafar la mà. Ella es va quedar estupefacte, quieta, callada, totalment congelada. El cos li va començar a bullir per dins.

–Oh, no! On m'he ficat! –va pensar.

En aquell precís moment, va rebre un WhatsApp al mòbil:

–Es meu! –va dir amb alegria i retirant la mà ben de pressa.

Aleshores, es va separar una mica d'en Nico, va obrir la bossa i va mirar el mòbil. Era la Bibiana, deia:

Ja ho saps?

–Qui és? –va preguntar ell.

–La Bibi.

–Què vol?

–Res.

–Res? I aleshores per què t'escriu? És que t'envia missatges en blanc o què?

–No, Nico, tio. Coses nostres.

–Ah! I es pot saber de què van, aquestes coses vostres? –li va preguntar en Nicolau amb una mirada seductora.

–No.

–Almenys ho he intentat. Apa, digues, què és el que em volies dir? Jo també t'haig de preguntar una cosa.

–De fet, jo el que vull és que em diguis si... –i es va quedar callada.

–Que et digui què? Pots preguntar-me qualsevol cosa, nina.

–No sóc una nina, sóc una noia –va dir seca.

–Uau! Una noia com cal, digues.

–Va, deixem-ho estar i anem al gra, Nico, que sinó no acabarem mai!

–Sí, vinga, anem al gra! Et puc fer un petó? –li va dir ell amb un aire bromista.

–Ai, com ets!

Ell va somriure i la va mirar fixament als ulls, aquella nina-noia li agradava tant... i la tenia allà, just al davant, a punt per anar al gra. No podia deixar perdre aquella oportunitat, però semblava que ella tenia clar que no, que res, que la porta estava tancada i que no hi havia cap opció d'obrir-la. Llàstima!

–Vull que em diguis... doncs això, qui li agrada a en Lluç –va seguir ella.

–A en Lluç, què t'agrada?

–No!

–Per què t'agrada jo, oi? Digues que sí! –va insistir ell.

–Que no, que no m'agrades, no m'agrades gens, pesat! –la Mariona ja estava cansada d'aquell tema.

En Nicolau va abaixar el cap i es va quedar una mica trist, no eren maneres de dir que no a un noi amable com ell. La Mariona se'n va adonar i li va saber greu.

–Ho sento, Nico.

–No passa res, algun dia t'agradaré, segur! Quan descobreixis el meu encant. No tinc pas cap pressa –va dir convençut.

–Va, deixem estar aquest tema, d'acord?

–D'acord, però queda pendent. Quan estiguis preparada per anar al gra, vine'm a buscar!

–Sí, Nico, ho faré, t'ho prometo, però de moment no de no.

–D'acord, et respecto. Amics? –li va dir en Nico allargant-li la mà.

–Amics, bons amics –li va dir la Mariona xocant-la i ja més relaxada.

–Au, doncs, digues, per què vols saber qui li agrada a en Lluç?

–És per la Bibiana, però no li diguis res a en Lluç, eh?

–Ahh! Doncs tinc una idea, jo t'ho contesto si em dius que sí a la meua pregunta.

–Quina pregunta?

–A la meua, una que et faré.

–Si home! Com puc dir-te que sí sense saber què és?

–Doncs no t'ho dic.

–Això és trampa, Nico, no val! Va, diguem-m'ho, si us plau –va insistir la Mariona.

–Això vol dir que a tu també t'agrada...

–A mi no, pesat!

–Ah! Doncs diga'm, qui t'agrada a tu?

–Ningú. Va, vinga, m'ho dius o no m'ho dius?

–Fem un pacte: jo t'escric en un paper qui li agrada a en Lluç i tu m'escrius en un paper qui t'agrada a tu, entesos? Però no val dir mentides, eh? –va proposar-li en Nicolau.

–D'acord –va acceptar la Mariona –però no ho mireu fins a arribar a casa.

Teòricament, en Nicolau va escriure el nom de qui li agradava a en Lluç i la Mariona va escriure "NINGÚ" en una altre paper. Se'ls van intercanviar i tots dos van marxar.

Un cop a casa, cadascú va obrir el seu paper. La Mariona es va quedar de pedra quan va veure que el paper estava en blanc.

–No pot ser! –es va enfadar. –M’ha enganyat!

Aleshores, li va enviar un WhatsApp a la Bibiana que deia:

enkara no o se dema parlem

L’endemà al matí, en arribar a l’institut, la Mariona li va explicar tot el que havia passat a la Bibiana.

–Està boig per tu! –li va dir la Bibiana amb un aire de sorpresa.

–Què dius, que no!

–Que sí, què no ho veus? Està coladíssim!

–Doncs a mi no m’agrada ni ell ni ningú.

–És un bon tio, en Nico. I és molt guapo! No t’agradaria sortir amb ell?

–Però què dius, que estàs boja o què? Ni de broma.

–Per què no? No tens ganes de descobrir l’amor, de fer petons, de... no sé, de tot!

–No, ni pensar-ho, oblida-ho.

–Doncs jo sí, em moro de ganes d’estar amb en Lluç i... no sé... doncs això, ganes de descobrir-ho tot amb ell!

–Doncs ja m’ho explicaràs...

–I tant!

–Va, Bibi, no em distreguis, seguim amb el tema, t’estava dient que tinc una idea, mira, jo vaig a parlar amb en Lluç i tu amb en Nicolau, així ho esbrinem tot d’una vegada, què et sembla?

–D’acord.

A la sortida, van anar a parlar amb ells. La Bibiana va anar directe cap a en Nicolau i li va començar a parlar de la Mariona. A ell li brillaven els ulls en sentir el seu nom.

–Tio, estàs colat!

–Sí, és molt guapa, molt, molt, molt.

–Ja ho sé, amb això tens tota la raó.

–I a ella, qui li agrada?

–Va, Nico, ara deixa la Mariona en pau i parlem d’en Lluç.

–Però què us passa amb en Lluç?

–Res, només m’agradaria saber qui li agrada...

–Que no veus que si t’ho dic em matarà.

–Per què?

–Perquè sí.

–Va, diga-m’ho, si us plau.

–M’ho poses molt, mooolt difícil...

–Va, enrotlla’t i diga-m’ho, please, please, please.

–No puc.

–I si et dic que t’aconsegueixo una cita amb la Mariona, què dius?

–Què?! De veritat? –semblava que els ulls li sortissin de la cara.

–Ho puc intentar, així aniríem tots quatre.

–Tots quatre? –es va sorprendre ell.

–Ai! –la Bibiana es va posar la mà a la boca per impedir de dir les paraules que ja havia dit, però era massa tard.

–Vols dir tu i en Lluç, jo i ella, oi?

–Mmm... Sí, se m’ha escapat.

–Fet.

–Però primer m’has de dir qui li agrada a en Lluç, que encara no m’ho has dit!

–Li agrades tu.

–Ho dius per dir.

–Què no!

–Segur?

–Seguríssim.

–Iupiii!!!

La Bibiana no va poder evitar de tirar-se-li al coll i abraçar-lo com un ós.

–Sí, sí, sí!!! –va cridar saltant amb els braços enlaire.

–Ei, però no li diguis a ningú, eh? Si sap que t’ho he dit em pela.

–Tranquil, no ho diré. Iuju!! lupi!! lele!!

Ni s’ho creia. Realment era la noia més feliç de la Terra, en Lluç li anava al darrere! Què més podia demanar? Estava emocionada, alegre, semblava que tot el patiment de l’enamoramant ara li portava una gran recompensa. Evidentment, les mirades no eren perquè sí. Però ben mirat, què volia dir, que en Lluç anava per ella, que sortirien junts?

Més enllà, en Lluç i la Mariona estaven xerrant:

–Saps, en Nicolau es passa el dia parlant-me de tu –va començar ell.

–Ah sí? I què és el que vol de mi?

–No ho sé, suposo que... doncs això, sortir amb tu.

–Doncs ho té clar. No m’agrada en Nicolau ni ningú. –va dir amb un to dur.

La Mariona es va irritar una mica perquè aquest tema ja li començava a fer pudor. No volia saber res de sortir amb nois i el fet que li parlessin d’en Nicolau la posava nerviosa.

–No t’enfadis, només et poso al dia.

–No m’enfado, és que només estic intentant ajudar la Bibi i no vull que a mi m’hi emboliqueu més, ho has entès? –no estava per romanços.

–D’acord, d’acord, doncs no et parlaré més d’ell –va dir ell un xic cohibit.

–Perfecte. Així anem bé. Vinga, diga’m, t’agrada la Bibi o no? –va dir ella anant directa al què de la qüestió.

–A mi? –va dir sorprès per la pregunta, realment no se l’esperava.

–Sí, diga'm, t'agrada o no? –La Mariona ja no estava per històries, estava impacient i tot aquest tema ja no li feia il·lusió. Que li hagués parlat d'en Nicolau li havia fet canviar l'humor.

–Mmm... una mica –va atrevir-se a dir amb timidesa.

–Què vol dir una mica, si o no? Sembles un babau! –va dir seca com una fulla de tardor.

–Mmmm... sí –ell no gosava.

–Sí de veritat o de mentida? –ella insistia.

–De veritat. Per què m'ho preguntes tant?

–Doncs perquè ella està boja per tu, entesos?! –va deixar-ho anar de cop, sense adonar-se. Tenia tantes ganes de deixar aquest assumpte tancat que se li havia escapat.

–Ah sí? Què dius ara? –va dir sorprès, però amb un somriure d'orella a orella.

–Sí, està bojament enamorada, però no li diguis que t'ho he dit, eh? Sobretot.

–Com? –no entenia perquè ho havia d'amagar.

–Res, que t'ho passis bé! –li va canviar de tema i el va deixar amb la paraula a la boca. –Adéu, fins demà! –i se'n va anar cap a casa.

Es va posar a caminar amb el cap baix, molesta perquè en Lluç li havia dit que en Nicolau volia sortir amb ella. Però, de sobte, se'n va adonar que en Lluç li havia respost la pregunta, que havia aconseguit la informació que necessitava. Sí, en Lluç anava per la Bibi! Es va incendiar d'alegria, es va posar tan contenta que va treure el mòbil i li va enviar un WhatsApp a la Bibi tan ràpid com va poder.

Super notícies!! li agrades va x tu!!! k guai!!

La Bibi la va trucar de seguida:

–Ja ho sé, Mariona, és molt foort! –estava eufòrica.

–Estic molt contenta, Bibi, és una súper notícia!!!

–Sí, sí, sí!! Vull veure't, on estàs?

–A la plaça triangular.

–Espera'm, ara vinc.

Va penjar i va córrer cap allà. Necessitava compartir aquella notícia amb la seva millor amiga. No ho va poder evitar, quan va veure la Mariona se li va llançar als braços i la va abraçar.

L'ENFRONTAMENT

Després de la confessió, la Bibiana i en Lluç no es van dir ni mu. Els hi feia vergonya. Per altra banda, ja era un fet que en Nicolau estava enamorat de la Mariona, però que no s'hi podia fer res perquè ella no tenia ganes d'embolics. De totes maneres, la Bibiana li havia promès a en Nicolau una cita amb la Mariona, o a soles o tots quatre, però una cita, i la veritat és que no veia com podria aconseguir-ho perquè la Mariona no hi mostrava cap tipus d'interès.

La Bibiana, en canvi, es posava molt nerviosa cada vegada que en Lluç era a prop seu, i tot i que desitjava quedar amb ell a soles, no sabia com trencar el gel. Ell se la mirava, però tampoc gosava dir-li res. Intercanviaven mirades i a través d'elles es deien que s'agradaven molt, també es somreien, però poca cosa més.

El curs anava passant i el juny estava a punt d'arribar. La Bibiana havia d'actuar abans que acabessin les classes, sinó ja no veuria en Lluç fins passat l'estiu i l'enamorament s'aniria pansint. Quan el tenia al davant parlava una mica amb ell, però no s'atrevia a dir-li que volia quedar per anar a donar una volta, o al cinema o a prendre alguna cosa junts. Per tant, va pensar que el buscaria al Facebook i allà potser li seria més fàcil. Així doncs, aquell dimecres a la tarda va obrir l'ordinador amb ganes d'esbrinar més coses sobre en Lluç i de contactar amb ell. Va obrir el navegador, va entrar a la pàgina del Facebook i va escriure "Lluç Mari" al cercador. El va trobar. Va estar temptada d'enviar-li un missatge, però després va pensar que seria millor no fer-ho. El va agregar com amic. La Bibiana estava impacient i amb infinites ganes de mirar el seu perfil, les fotos i xafardejar una mica, però no podia, havia d'esperar la confirmació d'en Lluç. El que sí que va fer va ser mirar quins amics i quines amigues tenia, molts els coneixia de l'institut i de Figueres, però d'altres semblaven de fora. Després va deixar l'ordinador i es va posar a estudiar una estona. Havent sopat, i ja abans d'anar-se'n a dormir, es va tornar a connectar a Internet ansiosa esperant la resposta d'en Lluç. Sí, ja l'havia agregada! Li va fer una il·lusió tremenda i després d'haver mirat i remirat les fotos del seu perfil i si havia algun comentari sobre ella, que no n'hi havia cap, li va escriure un missatge privat que deia:

Bones Lluç!!!

Fa dies que vull parlar amb tu, però no coincidim.

T'agradaria que anéssim un dia a la platja?

Espero que t'agradi la idea!! :)

Petonàs!

Bibi (697.88.00.33)

Era més fàcil escriure-ho que dir-ho en persona, per això no li va costar demanar-li una cita a través del Facebook, tot i que mentre escrivia les ratlles estava nerviosíssima i en el moment de clicar "enviar" estava bullint per dins, dubtosa, indecisa, histèrica! Però, finalment, es va decidir i ho va fer.

En Lluc va llegir el missatge el dijous a la tarda, però no el va contestar. L'endemà, divendres, quan va veure la Bibiana a l'institut se li va acostar i li va dir amb simpatia:

–Ei, Bibi, on vas?

–Bones Lluc!

–Vaig veure el teu missatge...

–Ah sí? –va dir ella esperant una resposta a la pregunta del seu missatge.

–Sí. Quan vols que quedem per anar a la platja?

La Bibiana li va fer un somriure i una mirada encisadora, d'aquelles que penetren fins a les profunditats de l'os, d'aquelles que fan vibrar i bullir la sang. Després li va contestar:

–Quan vulguis.

En aquell moment va aparèixer la Mariona amb altres amigues i se'ls hi va tallar la conversa de cop. Ell se'n va anar a buscar en Nicolau i la Bibiana es va quedar amb les ganes de concretar el dia, l'hora i el lloc de la cita. Oohhh, quina ràbia!

Al migdia, mentre anava cap a casa, va rebre un WhatsApp. Era d'algú que no tenia enregistrat al mòbil. Deia:

holaa guapaaa!!! kedem dema disabte? LLk

Era d'en Lluc! Ella va fer un "iupi" d'alegria i de seguida va escriure:

guai!! ;-) a quina hora???

El va enviar ben de pressa, va guardar el telèfon d'en Lluc a la carpeta de "contactes" del seu mòbil i al cap d'un minut en va rebre un altre que deia:

!0 mati estacio tren???

La Bibiana li va contestar:

si!!! :D

La Bibiana estava nerviosa, molt nerviosa, tot i que l'únic que volia era quedar amb ell, li feia cosa perquè no sabia com s'havia de comportar, era la seva primera cita! Pensant-hi, aquella nit no podia agafar el son de cap de les maneres, les hores anaven passant i ella només feia que pensar en en Lluc, imaginar, imaginar, imaginar-se com i quan seria el primer petó. Finalment, amb el cap ple de pensaments i cansada de tant rumiar es va quedar adormida.

A les 8:30 del matí el despertador va sonar, ella va fer un bot del llit, es va dutxar de pressa, es va vestir i va marxar de casa. A les 9:30 ja estava a l'estació de tren de Figueres. Estava nerviosa, inquieta, excitada. Era la primera vegada que quedava a soles amb un noi. No sabia què fer ni on mirar, el cor li anava a mil per hora i no sabia si seria capaç de controlar la situació. Va trucar la Mariona, però tenia el mòbil apagat. Li va enviar un WhatsApp:

estic super nerviosa desitjem soooort!!

Va mirar el rellotge, eren les 9:34, encara quedaven uns 25 minuts i el temps no passava, NO PASSAVA. L'espera se li estava fent eterna. Es va posar a caminar en direcció al centre i aleshores es va relaxar, li semblava que estava fora de la zona de perill. Va parar al "Maia" de la plaça de la Palmera, un forn on acostumava a anar, i va comprar unes ulleres de xocolata i se les va anar menjant mentre seguia passejant en direcció a la Rambla. Pensava en en Lluç, en els seus ulls tan dolços i en aquella mirada que li havia fet quan li havia dit que volia anar a la platja amb ella. En aquell moment li va sonar el mòbil. El va treure de la bossa tan ràpid com va poder i va mirar qui era. La Mariona. El va despenjar de pressa.

–Mariona estic molt nerviosa!

–Ja he vist, acabo de veure el teu missatge i la teva trucada.

–Tinc un milió de dubtes. Què li haig de dir quan el vegi? I si m'agafa la mà, i si em vol fer un petó, i si... i si... –de tan ràpid que parlava es menjava les paraules.

–Espera, espera, Bibi, no tantes preguntes de cop, que m'acabo de llevar!

–Estic molt nerviosa!! Mooolt!

–No et preocupis, Bibi, sigues tu mateixa i ja està!

–És que jo no sé pas què s'ha de fer quan tens xicot... Bé, de fet, en Lluç no és el meu xicot, només sé que li agrado i res més. I si només vol anar a la platja per parlar i prou? I si no vol res amb mi? I si...? I si...? – seguia menjant-se les paraules.

–Tranquil·la, Bibi, respira!

–Ai, ai, ai, Mariona! Això d'estar enamorat i de sortir amb un noi em sembla que és molt complicat.

–Que no home que no! Segur que serà súper *guai*!

–Això espero.

–Que sí home que sí.

–...

La Bibi seguia donant-li voltes i parlant atrafegadament sobre els seus dubtes fins que la Mariona li va dir:

–Prou, Bibi, no et ratllis més! Tot anirà bé, ja ho veuràs!

–Gràcies, Mariona! T'estimooo!

–Vinga, passa-t'ho bé, eh? Adéu, guapaaa!

–Adéu! Un petonàs!

Quan va penjar es va adonar que estava al carrer del castell, del castell de Sant Ferran! Havia estat caminant mentre parlava sense adonar-se'n cap a quina direcció s'estava dirigint.

–Ostres! Quina hora és? –es va preguntar neguitosa.

Va mirar el mòbil, les 9:57. Estava als núvols, com sempre, s'havia oblidat de tot i pensant en l'increïble Lluc i parlant amb la Mariona havia perdut la noció del temps. Va començar a caminar cap avall a marxes forçades, preocupada pensant que si arribava tard potser ell ja hauria marxat. Va córrer tant, que a les 10:03 ja era a l'estació de tren. En arribar, ja de lluny, el va veure allà, esperant amb aquell posat tan atractiu i seductor. Portava una samarreta blanca, uns texans de color blau gastat amb un cinturó que li penjava de la punta i unes bambes d'*skate*. S'estava esperant recolzat a la paret, amb les cames creuades, atractiu. La Bibiana, va començar a sentir un formigueig de calor, de nervis, d'inseguretat per tot el cos, el cor li batejava a la velocitat de la llum i la cara li estava començant a bullir. Per compensar tot aquest desajust va treure la seva millor arma: el somriure, i no el va deixar anar ni un sol moment.

Ja només hi havia 10 metres de distància entre en Lluc i la Bibiana i ell s'hi va acostar. La Bibiana va fer-se la despistada tan com va poder per evitar cap contacte, petó o cosa semblant ja d'entrada, però ell tampoc hi tenia cap intenció.

–Holaaa! –li va dir en Lluc content.

–Bones, fa molt que t'esperes?

–No gaire, acabo d'arribar –era mentida, havia arribat un quart d'hora abans, però no va gosar dir-ho.

–Ah.

–Fa bon dia, oi?

–Sí, molt. A quina platja vols anar?

–No sé. M'és igual. Si vols podem anar a Llançà, em conec totes les platges del poble –va dir ell.

–Genial.

Van anar a la taquilla de l'estació i cadascú va comprar el seu bitllet. Es respirava un ambient de timidesa, però semblava que els nervis estaven afluint. Ella se sentia a gust al seu costat i estava alegre i feliç, tot li semblava bé.

Un cop al tren, es van asseure un al costat de l'altre i van començar a xerrar d'en Nicolau i la Mariona:

–Està flipat, diu que segur que al final la Mariona acabarà sortint amb ell.

–Doncs la Mariona passa de tot, diu que no li agrada ningú.

–Ja.

–Saps que li vaig prometre una cita a en Nico amb la Mariona?

–Què dius ara! No sabia res.

–Doncs sí, i la veritat és que no sé pas si ho aconseguiré, ella està molt tancada amb el tema i no en vol ni sentir a parlar.

–No serà que li agrada i no s'atreveix a dir-ho?

–Tu creus?

–No ho sé, a vegades passa.

–Ja... No sé, està sonada, diu que no té ganes d'històries.

–Ah. I tu?

–Jo què?

–Si tens ganes d'històries? –li va dir ell fent broma però molt directe.

Ella es va posar vermella.

–Mmm... no ho sé... Sí. No. Normal. Ai, jo que sé! –va respondre amb timidesa.

Ell va somriure.

Al cap d'un quart d'hora van arribar a Llançà. Van baixar del tren i van caminar una estoneta fins a arribar a la platja del Port. Era la platja del poble, gran i llarga, de sorra. Van estirar les tovalloles es van treure la roba de carrer i amb banyador se'n van anar a banyar. En Lluc es va tirar de cap a l'aigua i es va posar a nadar mar endins. La Bibiana entrava a poc a poc: primer les cames, després la panxa, els braços, el pit... i capbussada! En Lluc l'esperava a la boia. La Bibiana va nadar cap a ell i quan hi va arribar en Lluc li va dir:

–A veure si m'agafes? –i va nadar cap a la boia del costat.

Ella es va posar a nadar tan ràpid com va poder, li tocava la punta dels dits del peu amb la punta dels dits de la seva mà, però no podia agafar-lo. Ell va parar.

–Vas massa de pressa! –es va queixar la Bibiana.

–Ei, és un joc, Bibi! No t'enfadis!

–No m'enfado.

–Va, ara t'agafo jo! –li va proposar ell.

–No m'agafaràs pas! –li va dir ella, i es va posar a nadar de valent cap a la platja.

Ell va deixar que avancés uns metres i després es va posar a nadar fins que la va atrapar, la va agafar per darrere i la va abraçar:

–Ja et tinc –li va dir –ets meva.

Ella es va girar i se'n va adonar que estava entre els seus braços. Era la primera vegada que el tenia tan a prop, i tot i que li feia respecte, hi estava a gust. Les cames d'un rosaven amb les de l'altre i la pell dels braços estava en contacte.

–Ets molt guapa –li va dir ell.

Ella li va fer pessigolles a la panxa perquè se li desenganxés i es va posar a nadar cap a la sorra com una sirena. Ell la va seguir i la va agafar pels peus abans que sortís de l'aigua per evitar que anés a la tovallola:

–Ei, on vas tan de pressa, vine que et diré un secret.

Ella se li va acostar i tots dos es van estirar allà, on només hi havia un pam d'aigua, un al costat de l'altre de cara a la platja i panxa avall:

–M'agrada estar aquí amb tu –va començar ell amb un to romàntic.

–Sí, a mi també. A l'insti sembles més seriós, però a la platja ets molt divertit.

–A l'insti només puc mirar-te, no m'atreveixo a acostar-me perquè ets massa guapa per mi.

–Que ets tonto!

–Per què?

–Perquè sí, perquè jo no sóc massa guapa per tu.

Tots dos es van mirar fixament als ulls, la mirada deia tantes coses! La Bibiana va sentir per primera vegada que en Lluç estava enamorat d'ella, que d'alguna manera tots dos sentien el mateix: una flama de foc, un sentiment de desig, les ganes de descobrir què era l'amor, i ho volien descobrir junts, un amb l'altre.

–Tinc molta sort –li va dir la Bibiana.

–Per què?

–Perquè sí, perquè tinc molta sort.

Ell no deixava de mirar els ulls d'aquella nena tan tendra, tan innocent, però tan desenvolupada i seductora al mateix temps. Embadalit amb la mirada, li va anar acostant la cara a poc a poc amb ganes de fer-li un petó als llavis, però ella, en veure que la cosa es posava seriosa, li va entrar el cangueli i es va aixecar de pressa, va sortir de l'aigua i va córrer cap a la sorra mentre deia:

–Fa fred, anem a la tovallola?

Ell es va quedar amb un pam de nas, fent el petó a l'aire. Però ho va dissimular prou bé deixant caure el cap dins de l'aigua, xoof!

A la tovallola es van estirar i van estar xerrant una bona estona, però sense contacte. Ara parlàvem sense tensió, com dos bons amics, explicant-se les coses amb confiança i gaudint un amb la presència de l'altre. Al cap i a la fi, no calia fer petons per passar-s'ho bé!

–Què faràs si no aconsegueixes la cita que li has promès a en Nico?

–He pensat que potser serà més fàcil si sortim tots quatre, què et sembla?

–És bona idea, podríem anar al cinema.

–Però és massa fosc, no creus? No sé si a la Mariona li farà gràcia.

–M'agrada fosc, és ideal per poder-te atacar.

–Atacar? Ni que fossis un tauró!

–Sóc molt pitjor que un tauró, el dia que t'ataqui, et menjaré sencera! Nyaam! –va dir-li obrint la boca fent veure que era un tauró de veritat.

–Ui, quina por!

–En tens ganes?

–De què, de què em mengis? No, gens ni mica!

–És broma, Bibi, només estic exagerant, no et menjaria mai, només a petonets –va dir aleshores suau.

–Ja ho sé, tonto! Jo també faig broma...

–...

Havia estat el primer dia sols i l'experiència havia estat divertida. A la tarda, van agafar el tren i van tornar cap a Figueres. Quan van arribar es van acomiadar i cadascú se'n va anar a casa seva. La Bibiana, de seguida, va telefonar a la Mariona i li va dir de quedar el diumenge al matí per explicar-li tot el que havia passat. I així va ser, l'endemà la Mariona va anar a casa la Bibi i es van posar a xerrar:

–No ens vam fer cap petó... –li va dir la Bibiana un xic decebuda.

–Però tu volies?

–Sí, i no. No ho sé. Vull, però no m’atreveixo.

–I ell?

–Ell ho va intentar.

–I tu què vas fer?

–Res, li vaig girar la cara i me’n vaig anar.

–Com et passes, Bibi, això vas fer? Pobre Lluç, pensarà que passes d’ell!

–Sí? Tu creus? Em vaig passar? –la resposta de la Mariona la va preocupar.

–Home... doncs sí.

–I què és el que havia de fer?

–Doncs deixar-te que et fes un petó, no?

–Però com es fa, no en tinc ni idea, no n’he fet mai cap! I si el faig malament? –se sentia insegura.

–Un petó no es pot fer malament, es fa i prou.

–És que no sé pas com fer-lo, ja t’he dit que no n’he fet mai cap!

–Jo tampoc, però suposo que es fa com el fa tothom, jo que sé, mira a Internet, busca-ho al Google i ho veuràs!

–Ja, ja, ja, què graciosa!

–Què t’ho dic de veritat, segur que si poses “petó” al Google hi ha alguna pàgina que explica com es fan els petons. O un vídeo, prova-ho, busca-ho al Youtube!

I es van posar a riure, el tema del petó estava anant massa lluny, buscar petons a Internet ja era massa! Feien broma, cada vegada la deien més grossa i es petaven de riure.

Quan es van calmar, van seguir amb la conversa:

–Potser si estiguéssiu sols seria més fàcil, perquè és clar, allà a la platja amb tanta gent, jo tampoc m’atreveria! –va dir la Mariona per consolar-la.

–Potser tens raó, em sembla que em vaig passar, girant-li la cara...

–Va, ara no t’amoïnis més, deixa que ho faci ell la pròxima vegada i ja està, tu deixa’t portar.

Tot i així, la Bibiana estava contenta, perquè semblava que s’hi estava apropant, que la relació amb en Lluç podia anar a més i que podia acabar sent el seu xicot i quedar sovint i estar junts i fer petons. Però com que se sentia una mica malament per haver-li girat la cara, li va voler escriure un missatge privat al Facebook per quedar-se més tranquil·la. Van obrir l’ordinador, es van connectar a Internet i la Bibiana va escriure a en Lluç:

Ei, Bones Lluç!!

Ha estat súper guai banyar-me amb tu. :) T’he girat la cara, però no em facis cas, a vegades sóc una mica tonta.

xddd

Espero que tinguis ganes de quedar un altre dia amb mi. :)

M’grds mlt!

Petonàs!

Bibi

En Lluc estava connectat al Facebook i, per tant, el va rebre a l'instant. Va somriure en llegir el missatge de la Bibiana, almenys sabia que tornarien a quedar, perquè ell es moria de ganes de besar els llavis de la Bibi, acariciar-li la pell i descobrir fins a on es podia arribar seguint les pautes de l'amor. Va haver de desxifrar el "M'grds mlt!", però de seguida ja va entendre que volia dir "M'agrades molt" i aquesta frase li va agradar. Molt content, li va respondre el missatge:

Holaaa guapíssiima!!!!

És genial que siguis així. :) M'agrades tal com ets i no m'importa que m'hagis girat la cara. Jo en tinc moooltes ganes, però ja arribarà el moment, oi?

Vull tornar-te a veure, Bibianeta, i no vull deixar-te perdre!

Adéu carinyu!!

*Muuuaaa! ****

LLk

La Bibiana es va sentir alleujada i feliç en llegir les paraules d'en Lluc. Li va explicar a la Mariona i després es va recordar de la cita i li va dir:

–Ei, t'agradaria que anéssim un dia al cinema?

–Sí, per què no?

–Encara que vingui en Lluc...

–Si home, i jo a fer d'esplema, no? Ni parlar-ne!

–No home no, podem invitar a algú més.

–A qui?

–No ho sé, ja ho pensarem.

I com que la Bibiana va tenir la intuïció que si li deia el nom del candidat la Mariona diria que no, va preferir deixar-ho a l'aire i canviar de tema.

EL PRIMER PETÓ

Després de la sortida a la platja, a l'institut ja es parlaven d'una manera natural. A l'hora del pati anaven a la plaça triangular o al Pirul-lo de la Rambla i allà parlaven i s'anaven coneixent, però en Lluc ja volia més. Per això, aquell divendres, en acabar l'última classe del dia, va esperar la Bibiana al passadís. Anaven xerrant tranquil·lament fins que en Lluc la va interrompre:

–Bibi, saps què?

–Què?

–Doncs... això, que em moro de ganes d'estar amb tu –li va costar de dir, però ho va dir.

–Què vols dir? Ja estàs amb mi, no?

–Ja, però vull dir, a soles, no sé, en un lloc que no hi hagi ningú més, saps?

–Ja... jo també.

–Tinc una idea! Per què no vens demà a casa meva? Els meus pares estaran tot el dia a fora i estaré sol.

La Bibiana va dubtar per un moment, què volia dir els dos sols a casa seva, que farien què? Per una banda li feia cosa, però per l'altra sabia que era l'oportunitat d'experimentar, d'una vegada per totes, què diantres era això de fer-se petons. Entusiasmada li va dir:

–Em sembla genial, a quina hora vinc?

–T'envio un WhatsApp quan ells siguin fora, així ens assegurem que no ens enxampen.

–Ok! Doncs esperaré el teu missatge –li va dir amb un somriure.

Van continuar xerrant i abans d'acomiar-se la Bibiana li va mirar tendrament els ulls i li va dir:

–No t'oblidis d'enviar-me el WhatsApp, eh?

–Impossible, no puc pensar en cap altra cosa. Per cert, saps on visc?

–No.

–A la Pujada del Castell, a prop del Dalí, saps?

–Sí, és clar que sé on és el Dalí!

–Doncs allà al costat.

En Lluc li va dir exactament on vivia i el número del carrer perquè sabés on havia d'anar. La Bibiana li va llançar un somriure i, després d'acomiar-se d'ell, se'n va anar a buscar la Mariona per anar cap a casa. De camí, anaven xerrant. La Mariona l'animava, li deia que en Lluc era un bon xicot i que podia estar tranquil·la, que segur que s'ho passaria bé, la Bibiana, però, tenia el cap com un timbal de tant pensar. Necessitava experimentar, descobrir, viure l'amor en lloc d'imaginar-se tantes coses.

–Quins nervis, Mariona, això d'estar enamorada em porta de cap, però em sembla que ja queda poquet pel primer petó i després ja tot serà més fàcil.

–Ostres, què fort, petons i tot! M'ho explicaràs, eh? Que jo encara no sé de què va tot això!

–I tant que t'ho explicaré! Estic sortida, Mariona, em sembla com si tingués un coet a dins que volgués enlairar-se i jo no el pogués frenar. Ai, nena, no sé pas què passarà demà...

Aquella nit va tornar a anar de nervis, de cabòries, de somiar amb l'increïble Lluc, d'imaginar-se el petó... Cap a les 12:00 de la nit, quan ja no podia més, va escriure un WhatsApp a en Lluc que deia:

*no puc dormir. penso en tu ;)estic impacient x dema ****

Però al final va pensar que seria millor no enviar-lo i el va esborrar.

L'endemà al matí, quan en Lluc es va despertar va fer el mandra per la casa fins que els pares se'n van anar:

–Adéu, Lluc, vindrem a l'hora de sopar. T'he deixat el dinar a la nevera. Fins després! –li va dir la mare abans de marxar.

–Adéu! Què us ho passeu bé!

En tancar la porta va anar a buscar el telèfon ràpidament. Es va posar nerviós. Estava exaltat. De seguida, li va enviar un WhatsApp a la Bibi que deia:

bon dia princesaaa!!! 20' i ja pots venir atic I a :)

Enviat el missatge, va anar corrents a dutxar-se i a vestir-se tan guapo com va poder, va arreglar la seva habitació i li va posar uns coixins extres al llit per si els hi venia de gust estirar-se.

Al cap de 20 minuts va sonar el timbre. En Lluc va anar a obrir l'interfon, era la Bibi. Ella va agafar l'ascensor i va pujar fins a l'àtic; no van ser més de 2 minuts, però l'espera, a en Lluc, se li va fer eterna.

La Bibiana va obrir la porta de l'ascensor i es va trobar en una planta amb dues portes, es va girar i va veure 1ª:

–És aquí –va pensar.

S'hi va dirigir i va trucar la porta, nerviosa, bullint per dins. Ell la va obrir i va veure la figura de la Bibi:

–Ostia! –va exclamar per dintre seu –està boníssima!

Era cert, estava molt guapa. Venia amb una silueta llarga i definida, uns texans ajustats fins al genoll, un cinturó ample amb sivella caigut endavant per sobre d'una samarreta llarga i escotada de color blanc que li queia espatlla avall per un costat. També venia amb l'atractiu dels cabells llargs, rojos i rinxolats posat a sobre. La Bibiana impactava. Els ulls clars i dolços, capaços de fondre un glaçó de gel enmig de l'Antàrtida... i estava allà, als seus morros, a punt d'entrar a casa seva per fer qui sabia què.

–Bones Lluc! –va dir contenta com sempre.

–Hola guapaaa! Passa, entra.

La Bibiana va entrar i el va seguir, li va fer una repassada pel darrere i es va sentir atreta per un cos tendre però potent.

Van creuar la sala d'estar i van entrar en una habitació.

–Mira, aquesta és la meva habitació. Aquí és on estudio, on dormo, on escolto música...

–Que xula, m’agrada! –va dir ella per dir alguna cosa, perquè amb l’única cosa que pensava era en aquell petó, aquell petó desitjat que encara no havia arribat.

Ell es va estirar al llit i ella no sabia si anar-hi o no, però com que era discreta, va preferir esperar.

–I diga’m, on han anat els teus pares, no poden arribar en qualsevol moment, oi que no?

–No pateixis, han anat a veure uns amics francesos a Perpinyà i tornaran al vespre. El meu germà petit ha marxat amb ells i el meu germà gran se n’ha anat de cap de setmana amb uns amics. Només estem tu i jo, sols.

–Uau... –va dir ella amb un aire tímid i posant-se vermella.

–Va, vine, que et vull dir un secret a l’orella.

–Sí, tu sempre vas amb el rotllo dels secrets i després...

–Després, què?

–Després, apa!

Però mentre deia això s’hi va acostar i es va asseure al llit, al seu costat. Ell estava estirat i tal com ella va seure la va agafar per la cintura i la va estirar amb ell. Tots dos es van mirar i van riure.

–Tenia ganes de veure’t... –li va dir en Lluç a l’orella.

–Jo també, moltes, ahir no podia dormir pensant en tu.

–I ara ja em tens aquí i sóc tot teu, tot! Pots fer-me el que vulguis! –va dir obrint els braços i deixant caure el cap enrere com si estigués rendit.

La Bibiana reia, d’alegria, d’il·lusió, de timidesa, de ganes de descobrir, d’incertesa.

–Quin és el secret que em volies dir? –li va preguntar innocentment.

En Lluç se li va acostar i li va dir ben fluixet a l’orella:

–Et puc fer un petó?

Ella es va incendiar de foc per dins, semblava que per les seves venes i corregués calor en lloc de sang. Era el moment. Sí, havia arribat el moment i estava tot a les seves mans. No podia fer-se enrere, havia d’afrontar la situació, s’havia de deixar anar, seguir el seu impuls i deshinibir-se d’una vegada per totes. I així ho va fer, va tancar els ulls i va deixar que el seu cor la guiés, fins que va topar amb els llavis d’aquell noi inexpert. Ell també tenia els ulls tancats i movia els seus llavis suaument, experimentant, volent que aquell moment tan tendre no acabés mai. Es van abraçar, un sobre l’altre, sense desenganxar-se de la boca ni per un sol instant. La Bibiana, tímidament, va posar la seva cama entre les d’en Lluç i va notar la seva escalfor, la seva olor, la seva estima entre la roba. Després va acostar la mà al cos d’en Lluç, per sobre la camisa, i la va anar movent per l’esquena d’aquell noi tan jove i tan calent.

En Lluç estava a la glòria, la seva Bibi entre les seves mans, allò era molt més que un somni! Però era cert, era real, estaven els dos allà, estirats, abraçats, descobrint la màgia d’un petó interminable.

Al cap d’una llarga, llarga estona, es van separar una miqueta.

–M’agrada molt, m’agrada molt, Bibianeta.

–A mi també.

–Em sembla que et menjaré a petons... grrrr! –i va fer veure que l’atacava, però només li va mossegar dalt del coll, prop de l’orella, tendrament.

–Ai, què fas, tonto! –va dir ella juganera.

–Mossegar-te!

Es van mirar als ulls, van riure i van seguir amb el petó, un petó que cada vegada era més gran i profund. En Lluc va aventurar la seva mà per dins de l’escotada samarreta de la Bibi des de baix. Li va acariciar l’esquena amb delicadesa. Desitjava acostar-se al davant i descobrir les muntanyes amb les mans, tocar-les, acariciar-les, però això ja eren paraules majors.

Ella anava sentint la força masculina d’en Lluc, la seva potència sexual que començava a manifestar-se a través dels pantalons. Fregaven un amb l’altre, descobrint la meravella de l’amor. La Bibiana movia la seva mà amunt i avall per l’esquena d’en Lluc. Ell no gosava anar més enllà de l’esquena, per discreció, per no molestar la sensibilitat de la Bibi, tot i que ho desitjava d’allò més.

–Em poses molt –li va dir en Lluc abraçant-la fort contra el seu pit –ara si que et vaig a menjar, nyaaam! –va dir ell divertit.

–Si te’m menges et quedaràs sense Bibianeta, ja ho has pensat?

–Es que m’agrada tant-tant-tant que no em puc controlar.

Ella va riure. Van seguir amb el petó, amb les carícies i amb el contacte fins que en Lluc la va estirar boca amunt i se li va posar a sobre. Li va començar a fer petons a l’orella, al coll i va anar baixant. Ella reia i es movia tímidament, però ell no gosava anar més enllà.

Aleshores, la va girar amb la seva delicada força i la va posar de costat, en posició fetal. Després, ell es va estirar de cara a la seva esquena i li va posar el braç per la cintura. Ara, tenia la postura perfecte per arribar a la zona compromesa sense veure-li la cara. Va començar posant-li les mans a la panxa i va anar pujant fins a topar amb els pits, els va acariciar amb tendresa i suavitat. Quin gust, quina meravella, què grans! A la Bibiana li agradava, però se sentia un xic incòmoda de pensar fins on podria arribar tot allò. Ell anava embalat i començava a perdre el control. Li acariciava les muntanyes amb profunditat, amb moviments exagerats i amb ganes de més fins que ella el va parar:

–Què fas?

Ell es va sentir estrany, no quedava clar, el que estava fent?

–Acariciar-te –va contestar.

Ell li va mirar els ulls i li va fer un petó gran als llavis mentre li posava les mans darrere l’esquena per tal de descordar-li els sostenidors.

Ella es va sentir incòmoda, allò ja estava anant massa lluny. Tenien temps, no calia saber-ho tot el primer dia!

–No vull –va dir seriosa.

–Per què?

–Perquè no.

Ell es va enretirar i ho va respectar. Es va sentir una mica malament, com si hagués actuat com un ganàpia, però com que no volia forçar la Bibiana per a res del món, va parar i no va dir res.

Ella se'l va mirar dolçament.

–M'agrades molt, no et pensis. Vull més amb tu, però no avui, potser un altre dia –i li va fer un petó a la galta.

A ell se li havia tallat la història de cop, però estava content, estava realment enamorat.

–Anem a dinar? –va dir en Lluç per canviar de tema.

–Sí!

La Bibiana se sentia bé perquè ja havia fet el seu primer petó, i també una miqueta més! Estava satisfeta, havia fet el pas i se sentia plena, radiant i feliç. El seu Lluç era un noi trempat i era una meravella experimentar el primer amor amb un noi com ell.

Van anar a dinar fora, volien estar a la fresca.

–Què vols dinar? –li va preguntar ell mentre sortien al carrer.

–M'és igual. Una crep?

–Perfecte, podem anar a “La Creperie Bretonne”, saps? Fan unes creps boníssimes i està aquí al costat.

–Genial, m'encanta “La Creperie”! Hi vaig a vegades amb la Mariona.

Pel carrer anaven agafats de la mà i la Bibiana ja no se sentia estranya, ben al contrari, se sentia protegida i acompanyada; semblava que en Lluç i ella ja formaven part d'una unitat.

Van caminar dos carrers i de seguida hi van arribar. “La Creperie” estava darrere del Museu Dalí, al costat de casa en Lluç, i els hi agradava anar-hi perquè era un lloc diferent. La decoració era surrealista i sicodèlica, amb formes estranyes i, fins i tot, amb un autobús a dins que feia de cuina! Era un lloc original i s'hi estava a gust. Van pujar les escales blanques, es van asseure en una taula del pis de dalt i cadascú va demanar una crep.

La Bibiana somreia, estava realment contenta d'estar al costat d'en Lluç. De sobte, li va venir una font de bona energia, d'alegria, i li va fer un petó impulsiu a la galta. Ell se la va mirar i va somriure de satisfacció. Ella seguia amb la màgia de la font a dins i, per això, se li va acostar encara més i li va dir a cau d'orella:

–M'ho he passat molt bé.

–Jo també, m'agrades.

–...

Quan van acabar la crep, cadascú va pagar la seva i van sortir a fora.

–On vols que anem ara, a la Llumi o al Pirul·lo de la Rambla? –li va preguntar en Lluç.

“La Llumi” era la manera que ells tenien de dir “La font lluminosa” (el lloc on es reunien tots els joves) i anomenaven “el Pirul·lo de la Rambla” a l'escultura noucentista dedicada a Narcís Monturiol que hi ha a la part baixa de la Rambla de Figueres, en aquesta escultura també s'hi reunien tots els joves.

–Prefereixo que anem a la Llumi –va respondre ella pensant que, possiblement, hi hauria menys gent. Es van asseure per allà i van estar xerrant, rient i fent broma. A mitja tarda, van tornar cap a casa i en Lluç estava una mica trist, la Bibiana li va notar:

–Què et passa?

–Que no vull pas que te'n vagis, et trobaré molt a faltar.

–No me'n vaig de viatge, només vaig a casa! –va dir fent broma.

–Ja ho sé, però et necessito al meu costat.

–Ho sento, però haig de tornar a casa.

Ell no va dir res.

–Ei, però no pateixis, dilluns ens veurem a l'insti! –va dir la Bibiana positiva com sempre.

–I demà què, tot el dia sense veure't? No ho podré aguantar!

–Ho sento, però demà no podem pas quedar perquè tenim dinar familiar, ja saps, la família ve a casa i haig d'estar allà.

–Uf! No sé pas que faré sense tu. Estic colat, Bibi, de veritat.

–Va vinga, Lluç, que t'escriuré algun WhatsApp i et trucaré, vols? –a ell se li va alegrar la cara.

–Sí, sobretot, no t'oblidis, eh?

Ella es va acostar i el va abraçar mentre li feia un petonàs enmig del carrer, allà, davant de tothom. Després li va dir adéu i se'n va anar.

De camí cap a casa li va enviar un WhatsApp a la Mariona:

ja esta nena! peto fet!! es una canya! m encanta! em torna boja!!

La Mariona li va contestar de seguida:

uuu Bibi! k fort! xplica xplica! dema mati paso x casa teva :)

La Bibiana li va contestar:

Ok

www.georginaesteva.com

[www.twitter.com/georginaesteva](https://twitter.com/georginaesteva)

<https://www.facebook.com/GeorginaEsteva>